Хазяїн сіяв овесець;
Була у його нивка невелика.
От бачить Шкапа та й базіка:
"І на який се він кінець
Овес у полі розсипає?
Мабуть, і сам гаразд не знає…
А я чувала, та й не раз,
Як про людей гукають всюди,
Що люди розумніші нас…
Кий чортів батько — брешуть люди!
Який тут розум — землю рить
Та розкидать пашню без діла?
Неначе нікуди подіть…
Стрижчаті б дав, то й я б поїла;
А хоч індикам, хоч качкам,-
Усе б було видніше нам,
Що робить він хоч трохи гарно
І що пашні не втратить марно…
Або нехай би й заховав —
Сказали б, що скупенький став…
А то — що зробить — все дурниця,
Вже аж не хочеться дивиться!"
Минуло літо, після жнив
Овес Хазяїн змолотив
І Шкапу ту, що вередує,
Він і шанує, і годує.

Так інший здуру неборак
Над божим ділом вередує:
"І се не так, і те не так,
Чого се сонце дуже гріє
Або не відтіль вітер віє…"
Головонька його дурна
Того й не зна,

Що бог нас лучче розуміє.
1853.